

Arrest

nr. 339 820 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 22 juni 2009 en verzoeken beiden de volgende dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 31 januari 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arresten nrs. 61 091 en 61 092 van 9 mei 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de door verzoekers ingestelde beroepen. De beroepen die verzoekers tegen deze arresten bij de Raad van State instellen, worden bij de beschikkingen nrs. 7.174 en 7.175 van 6 juli 2011 niet-toelaatbaar bevonden.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 16 september 2011 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 oktober 2011 weigert de Dienst Vreemdelingenzaken deze verzoeken in overweging te nemen.

1.3. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 17 juli 2014 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 5 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal, in het kader van beide verzoeken, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het door verzoekers bij de Raad tegen deze beslissingen ingediende beroep, wordt verworpen bij arrest nr. 132 916 van 7 november 2014.

1.4. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 8 september 2016 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 9 november 2016 neemt de commissaris-generaal, in het kader van beide verzoeken, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het door verzoekers bij de Raad tegen deze beslissingen ingediende beroep, wordt verworpen bij arrest nr. 178 020 van 21 november 2016.

1.5. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 16 november 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 6 november 2024 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.6. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine, afkomstig uit Baku. U verliet uw land van herkomst samen met uw echtgenote, N. A. (OV x.xxx.xxx), in juni 2009. Jullie vroegen asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 23/06/2009. U verklaarde dat u door de autoriteiten werd gezocht voor uw betrokkenheid bij de gebeurtenissen van maart 1995, toen er gewelddadige schermutselingen plaatsvonden tussen leden van OMON, de speciale politie-eenheid waarvoor u werkte, en troepen die trouw waren aan de president. Het CGVS nam inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 31/01/2011. De RvV verwierp jullie beroep op formele gronden op 09/05/2011. Jullie beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd niet toelaatbaar bevonden op 06/07/2011.

Jullie verlieten het land niet en vroegen een tweede maal asiel aan in België op 16/09/2011. De DVZ weigerde deze asielaanvraag in overweging te nemen op 13/10/2011.

Jullie verlieten België niet en vroegen een derde maal asiel aan op 01/07/2014. U verklaarde toen dat u nog steeds niet terug kon keren naar Azerbeidzjan omwille van de problemen waarvoor u destijds Azerbeidzjan bent ontvlucht. Het CGVS nam in deze aanvraag op 06/08/2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Jullie beroep hiertegen bij de RvV werd op 26/09/2014 verworpen.

Op 17/08/2016 werd u thuis opgepakt samen met uw echtgenote A. N. (O.V. x.xxx.xxx) en uw twee meerderjarige zonen A. M. en A. K. Jullie werden overgebracht naar het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel. U vroeg er op 08/09/2016 een vierde maal asiel aan samen met uw echtgenote. Uw beide zonen vroegen op die datum een eerste maal asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. In het kader van uw vierde asielaanvraag bracht u een aantal nieuwe elementen aan die verband hielden met de door u bij uw eerdere asielaanvragen verklaarde motieven. U vreesde ook de Azerbeidzjaanse autoriteiten omdat u over informatie beschikt, die gevaarlijk is voor hen. U bent immers de enige nog levende getuige van het feit dat, bij het gewapende treffen tussen regeringstroepen en de OMON in Bakoe op 17/03/1995, de leider van de OMON-troepen, R. J., niet toevallig was geraakt, maar dat hij doelbewust was doodgeschoten door regeringstroepen. U had intussen ook vernomen dat uw broer nadat u Azerbeidzjan was ontvlucht, dreig telefoons had ontvangen in verband met u, waarbij ook geëist werd dat u naar Azerbeidzjan zou terugkeren. Op 09/11/2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep hiertegen bij de RvV werd op 21/11/2016 verworpen. Uw twee zonen werden toen op basis van andere elementen de vluchtelingenstatus toegekend.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar diende op 16/11/2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Uit uw verklaringen en deze van uw vrouw blijkt dat u lid bent geworden van de organisatie H. & A. (Recht en Rechtvaardigheid) die werd opgericht in Zwitserland en opkomt voor het respect van de mensenrechten en de democratie in Azerbeidzjan alsook strijd voert tegen corruptie. Er zijn zeker informanten in deze organisatie want de autoriteiten kennen leden bij naam en voornaam. U bent tegen het Azerische regime dat autoritair is en u zet zich actief af tegen de onrechtvaardigheid. Jullie zijn niet in het land maar jullie gaan verder met het informeren van de mensen. Voorts verwijst u naar N. S., uw oude

commandant bij de OMON, die in Azerbeidzjan was gearresteerd en sinds 2011 uit de gevangenis is. In 2018 kreeg hij toestemming om omwille van medische redenen het land te verlaten. Hij verblijft sindsdien in Duitsland. U wijst er ook op dat uw psychologische toestand niet goed is en dat indien u voorheen fouten heeft gemaakt het daaraan ligt. U vreest dat indien uw zonen terugkeren ze als deserteurs zullen worden beschouwd. Uw vrouw voegt hieromtrent toe dat indien jullie zouden terugkeren naar Azerbeidzjan jullie op de luchthaven zullen worden aangehouden en worden ondervraagd over jullie zonen die hun dienstplicht ontvlucht zijn. De politie en het militair commissariaat zullen jullie in de problemen brengen hiervoor. U haalt ook aan dat uw vader via zijn vriend E. H., die op het ministerie van binnenlandse zaken werkte, regelde dat u in 2005 een internationaal paspoort kon bekomen en dat u tussen 2007 en 2009 dankzij deze persoon geen problemen kende bij uw terugkeer naar Azerbeidzjan. Toen men u hierna wou rekruteren als informant zei H. dat hij u van de lijst van OMON-agenten die tegen de overheid waren, kon "deleten", en op de gewone lijst kon zetten als informant zodat u in 2009 een veteranenkaart kon bekomen en veilig in Azerbeidzjan kon leven. Ter staving van uw huidige aanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en paspoort en deze van uw vrouw, een brief van H. & A., een schriftelijke getuigenis van N. S., 3 attesten van uw psychiater op uw naam, 1 attest van een psychiater op naam van uw vrouw, een eigen met de hulp van uw zoon opgestelde schriftelijke verklaringen, een mail van uw advocaat, een lijst met namen van OMON agenten, wetsartikelen, een getuigenis van G. R., 2 documenten m.b.t. H. & A., en artikels uit een Belgisch krant.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling door de DVZ, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (5de VIB DVZ pt. 12) en attesten van uw psychiater blijkt immers dat u lijdt aan een ernstige traumastornois met de symptomen gedefinieerd in de DSM-5 voor chronische posttraumatische stressstoornis en er naarmate de therapie vorderde de diagnose van een bipolaire stoornis naar voren kwam en u niet in een toestand verkeerd om ondervraagd te worden en coherent te reageren. U bood zich dan ook niet aan op de voorziene datums voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, m.n. op 07/07/2021 en 09/09/2024. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd op 09/09/2024 aan uw vrouw tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS (p. 7) gevraagd om aan u te vragen om het CGVS informatie te bezorgen over H. & A. waarvan u in België lid van bent geworden en de bijdragen die u levert aan deze organisatie. Uw vrouw werd er ook op gewezen dat in uw oproepingsbrief er u eveneens werd gevraagd om het CGVS schriftelijk alle elementen/motieven mee te delen op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben. Uw advocate vroeg hieromtrent (CGVS p. 12) welke vragen het CGVS precies beantwoordt wou zien, waarop werd meegedeeld dat u de reden van uw vijfde verzoek diende toe te lichten en dan vooral uw activiteiten voor de hierboven aangehaalde organisatie. Op 03/10/2024 bezorgde u via uw advocate uw antwoord hierop.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name uw vrees om vervolgd te worden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten omwille van uw betrokkenheid, als lid van OMON, bij de gebeurtenissen van maart 1995. Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geoordeeld werd dat u er niet in slaagde de door u verklaarde problemen aannemelijk te maken. Er werd een gebrek aan concrete bewijzen van de door u verklaarde problemen

vastgesteld; uw handelingen en algehele houding (en deze van uw echtgenote) sinds 1995 vielen niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging; er werd geoordeeld dat het weinig aannemelijk en logisch was dat u in 2007 terugkeerde naar Azerbeidzjan en in 2009 een nieuwe veteranenkaart aanvroeg; er werd een tegenstrijdigheid vastgesteld; en het feit dat u uw internationaal paspoort zou hebben verbrand na aankomst in België deed vermoedens rijzen dat u belangrijke informatie trachtte te verbergen. Het beroep tegen deze beslissing bij de RvV werd omwille van formele gronden afgewezen; jullie daarop volgend beroep bij de Raad van State werd ontoelaatbaar bevonden. Verder oordeelde de DVZ inzake uw tweede aanvraag, die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Inzake uw derde asielaanvraag oordeelde het CGVS, die u evenzeer baseerde op uw eerdere asielmotieven, dat de door u aangebrachte nieuwe elementen er evenmin aanleiding toe konden geven te veronderstellen dat zij de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen, onder andere omdat de door u aangebrachte onvolledige kopie van uw arbeidsboekje aangaf dat u enkele dagen voor uw vermeende betrokkenheid bij het gewapende treffen tussen de OMON en regeringsgezinde troepen in 1995, ontslag had genomen bij de OMON; en omdat het onaannemelijk werd genoemd dat u de door u neergelegde politieconvocaties, waarvan twee toch waren afgeleverd op uw adres in Bakoe in een periode dat u daar effectief woonde, niet had vermeld bij uw daaropvolgende eerste asielaanvraag in België. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Wat betreft uw vierde asielaanvraag nam het CGVS een weigeringsbeslissing omdat u onaannemelijk laat voor het eerst melding maakte van feiten die zwaarwichtig zijn (i.e. de systematische bedreiging door Azerbeidjaanse veiligheidsdiensten sinds 2007 bij uw terugkeer naar uw land van herkomst die u wilden rekruteren als informant; het bezit van voor de Azerbeidjaanse autoriteiten bezwarende informatie m.n. dat de leider van de OMON-troepen, R. J., in 1995 doelbewust was doodgeschoten door regeringstroepen; en een ernstige mishandeling door de politie in 2008) en die de kern raakten van uw asielmotieven, terwijl u tijdens u vorige verzoeken steeds te kennen had gegeven dat u in de periode 2007-2009 geen problemen had en de Azerbeidzjaanse autoriteiten u zouden zijn vergeten, hetgeen manifest afbreuk deed aan de geloofwaardigheid van deze nieuwe elementen. Ook deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

In uw schriftelijke verklaring verwijst u opnieuw naar de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van uw deelname als OMON-agent aan de staatsgreep in 1995 en dat u bij terugkeer naar Azerbeidzjan werd benaderd door de autoriteiten die wilden dat u informant voor hen zou worden, hetgeen louter een verwijzing is naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Het louter herhalen van uw verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Uit uw schriftelijke verklaring en de verklaringen van uw vrouw (5de VIB CGVS p. 9-10) blijkt ook dat niet u maar uw vader via zijn connecties (i.e. E. H. die toen werkte op het ministerie van binnenlandse zaken) zaken voor u regelde, o.a. uw paspoort, uw veteranenkaart, dat u niet zelf naar de MVD bent gegaan voor deze kaart, en hij u ook hielp bij uw terugkeer naar Azerbeidzjan zodat u geen problemen zou kennen. U kon dit tijdens uw eerdere verzoeken niet toegeven omdat u zich schaamde dat u een alcoholverslaving had en uw vader u hielp bij alles. Er moet opgemerkt worden dat u met een dergelijke post-factum bewering, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen, de vaststellingen die werden gemaakt door het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, probeert te vergoelijken. Dat u nu pas in het kader van uw vijfde verzoek, na meer dan tien jaar voor u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde (1ste VIB CGVS p. 7) dat u via een contactpersoon op het ministerie vernomen had dat u zich geen zorgen moest maken want dat men u vergeten was, en dus daarom met gerust werd gelaten en de vermelde documenten zelf kon bekomen (1ste VIB CGVS p. 6-7), met deze uitleg ten berde komt kan uiteraard niet worden aanvaard en kan de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Meer nog, in weerwil van uw beweringen in het kader van uw vorig verzoek, stelt u nu opnieuw in uw schriftelijke verklaring dat u in de periode 2007-2009 geen problemen had met de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

Uit uw verklaringen (5de VIB DVZ, schriftelijke verklaring dd. 03/10/2024) en de verklaringen van uw vrouw (5de VIB DVZ en CGVS) blijkt dat jullie vijfde verzoek gebaseerd is op de volgende nieuwe elementen:

1) U bent tegen het Azerbeidzjaanse regime dat autoritair is en zet zich actief af tegen de onrechtvaardigheid door uw lidmaatschap en activiteiten voor de organisatie H. & A. (Recht en Rechtvaardigheid), die werd opgericht door voormalige OMON-agenten, waarin er zeker informanten zitten want de autoriteiten kennen leden bij naam en voornaam. De Azerbeidzjaanse diplomatieke diensten in België en de Azerbeidzjaanse overheid hebben hier weet van.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen correct beeld geeft van uw reële politieke activiteiten. Uw vrouw stelde (5de VIB CGVS p. 5-8) dat de organisatie H. & A. informatie naar buiten brengt over de onrechtvaardigheid en corruptie in Azerbeidzjan, en over mensen die onschuldig in de gevangenis zitten. U neemt deel aan de online gebeurtenissen van die organisatie en zocht informatie hierover en gaf dit door aan Q. R., een leidinggevende van deze organisatie die woont in Zwitserland. Daarna wordt deze informatie op hun website [...] gepubliceerd zodat de mensen in de E.U. zouden weten wat er gaande is. Tijdens het persoonlijk onderhoud probeerde de protection officer tevergeefs deze link te openen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd uw vrouw gevraagd dat u het CGVS meer informatie over deze organisatie diende te bezorgen als ook bewijzen aan te brengen van uw activiteiten voor deze organisatie. U bezorgde op 03/10/2024 een brief van Q. R., de vice-president van H. & A., waarin het ontstaan van deze organisatie wordt toegelicht, dat ze tussen 2011 en 2018 duizenden leden telde, maar momenteel zeer weinig leden heeft door de afnemende interesse van de Azeri's in de politiek en de succesvolle militaire operaties van de Aliyev-regering tegen Karabach-Armeniërs tussen 2020 en 2023, die Aliyev aanzienlijk populair hebben gemaakt onder het Azerbeidzjaanse volk. Het is om deze reden dat de organisatie een periode van passiviteit doormaakt. Omtrent u verklaart Q. dat jullie tot 2018 maandelijkse Skype-vergaderingen hadden, dat deze daalden vanaf 2018 naar een minimumniveau, dat jullie sinds 2018 elke 3-4 maanden communiceerden via WhatsApp, en dat u tot eind 2020 de organisatie vertegenwoordigde in België.

Het is dan ook reeds merkwaardig dat u bij de DVZ begin 2021 stelde (5de VIB DVZ pt.) dat u systematisch contact met hen heeft en uw spijt uitdrukt dat u hun bijeenkomsten die ze organiseren in verschillende landen niet kan bijwonen, waaruit toch een groter engagement blijkt dan dat hetgeen Q. schrijft, m.n. dat vanaf 2018 de activiteiten van de organisatie daalden naar een minimumniveau.

Evenzo is het merkwaardig dat Q. stelt dat u de taak kreeg om zoveel mogelijk Azeri's te contacteren die zich bij de organisatie in België hadden aangesloten, dit terwijl blijkens de verklaringen van uw vrouw uw taak eerder inhoudt dat u online voor deze organisatie informatie zoekt over de onrechtvaardigheid en corruptie in Azerbeidzjan die dan gepubliceerd wordt op hun website.

Verder is het opvallend dat u het CGVS geen enkel bewijsstuk heeft bezorgd over de informatie die u doorspeelde aan Q. en de publicatie ervan op hun website, waarvan de link ervan nog steeds niet valt te openen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), hetgeen u nochtans door het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd om te doen.

Het is ook merkwaardig dat gevraagd aan uw vrouw of u bepaalde leden van deze organisatie niet vertrouwt, zij hierop ontkennend antwoordt en zegt dat jullie samenwerken en goede connecties hebben. Zowel bij de DVZ als in uw schriftelijke verklaring stelt u immers dat er informanten in deze organisatie zitten omdat de Azerbeidzjaanse autoriteiten de leden bij naam en voornaam kennen, en de Azerbeidzjaanse diplomatieke diensten in België en hoogstwaarschijnlijk ook de Azerbeidzjaanse overheid weet hiervan hebben.

Deze vaststellingen maken dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde activiteiten voor deze organisatie.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, kan voorts worden afgeleid dat critici in Azerbeidzjan, ook zij die actief zijn in het buitenland, problemen van uiteenlopende aard kunnen kennen, van intimidatie tot gerechtelijke vervolging. Of een bepaalde activiteit, boodschap of publicatie tot een reactie van de autoriteiten zal leiden, alsook de mate waarin de betrokkene desgevallend problemen kan kennen, is afhankelijk van context-gebonden elementen, zoals o.a. de het voorwerp van de activiteit of de inhoud van het bericht of de publicatie, de gevoeligheid van het onderwerp, de identiteit van de activist, auteur of verspreider, de reikwijdte ervan en de mate waarin de auteur, verspreider of activist eerder reeds actief is geweest -. Er is geen uniek reactiepatroon en maatregelen kunnen zowel stapsgewijs uitgevoerd worden als zeer snel escaleren. Veel zal ook afhangen van de (ijver van de) autoriteiten waarmee betrokkene in aanraking komt.

Erg actieve critici die onderwerpen naar buiten brengen die bedreigend kunnen zijn voor de machthebbers en een continuïteit vertonen in hun activisme, lopen een groter risico op ernstige problemen. Voor burgers die

daarentegen kleinschalige regime-kritische berichten uiten, blijft dit eerder beperkt tot intimidatie om recidive te voorkomen.

De aard en het belang van uw ontplooidde activiteiten, overtuigingen of ingeroepen gebeurtenissen in België kunnen op basis van de hierboven gedane vaststellingen bezwaarlijk worden beschouwd als een belangrijke openbare en/ of gevaarlijke oppositieactiviteit, noch dat ze effectief een bedreiging vormen voor het regime en als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het Azerbeidzjaanse politieke systeem.

In de veronderstelling dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten zouden weet hebben dat u vanuit België contact had met de organisatie H. & A., is het mogelijk dat u bij terugkeer eventueel zou aangesproken worden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten die best mogelijk enige druk kunnen uitoefenen om u te ontraden. Een gevolg op lange termijn kan zijn dat u moeite zal ondervinden om bij de overheid in dienst te worden genomen.

Deze zaken houden evenwel geen ernstige bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in. Zij zijn onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2) Indien jullie zouden terugkeren naar Azerbeidzjan zullen jullie op de luchthaven worden aangehouden en ondervraagd over jullie zonen die hun dienstplicht ontvlucht zijn, die hier erkende politieke vluchtelingen zijn, waardoor jullie problemen zullen kennen met de politie en het militair commissariaat.

Er moet worden opgemerkt dat u zich baseert op loutere veronderstellingen. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat wanneer iemand tussen achttien en vijfendertig jaar aankomt in de luchthaven in Azerbeidzjan, die persoon wordt ondervraagd door een militaire dienst op de luchthaven die op een lijst kunnen controleren wie zijn legerdienst heeft volbracht en wie niet. Wanneer blijkt dat de persoon in kwestie een regel heeft overtreden, kan hij verplicht worden zijn legerdienst onmiddellijk aan te vangen. Hieruit blijkt aldus dat uw zonen bij terugkeer problemen zouden kunnen kennen. Nergens blijkt echter dat ouders van dienstplichtige zonen bij terugkeer naar Azerbeidzjan hierover zouden worden bevraagd, laat staan dat ze problemen zouden kunnen hebben omdat hun zonen hun legerdienst niet hebben vervuld.

3) In twee Belgische kranten in 2016 werd melding gemaakt dat u een politiek vluchteling bent, hetgeen betekent dat u de Azerbeidzjaanse regering vreest. Er wordt ook vermeld dat u een voormalige OMON-agent bent, dat u vluchtte voor geweld naar Moskou en in 2007 terugkeerde maar u er zich nog steeds niet veilig voelde. Op basis hiervan meent u dat u een "vluchteling ter plaatse" bent.

Nergens wordt er echter zoals u in uw schriftelijke verklaringen stelde, vermeld dat u deelnam aan de staatsgreep.

Er moet ook worden opgemerkt dat u zich baseert op een loutere veronderstelling dat bij terugkeer de Azerbeidzjaanse autoriteiten zouden weet hebben van uw asielaanvraag als dat uw zonen hier erkende vluchtelingen zijn.

Voorts blijkt uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat bepaalde personen na hun gedwongen terugkeer in Azerbeidzjan op de luchthaven werden ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en hierna problemen ondervonden van de zijde van de autoriteiten. Daarbij ging het om journalisten, bloggers, en politieke activisten, i.e. een profiel dat niet op u van toepassing is.

In de veronderstelling dat u bij terugkeer zou worden aangesproken op uw verleden bij de OMON dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vorige verzoeken niet aannemelijk maakte dat u betrokken was bij de staatsgreep noch dat u daarvoor vervolgd werd. Het is dan ook weinig aannemelijk dat het loutere gegeven dat u 30 jaar terug voor de OMON heeft gewerkt, nu aanleiding zou geven tot problemen met de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

Volledigheidshalve kan nog worden vastgesteld dat er in Azerbeidzjan geen wetgeving is die het aanvragen van asiel in het buitenland door Azerbeidzjaanse staatsburgers strafbaar stelt.

4) U verwijst ook naar de schriftelijke getuigenis van N. S., uw oude commandant bij de OMON, die in Azerbeidzjan in 2007 was gearresteerd en sinds 2011 uit de gevangenis is. In zijn brief wordt vermeld dat u in 1995 werd beschuldigd van deelname aan de staatsgreep waarna u bent moeten onderduiken. Een

dergelijke brief opgesteld door een oud collega van u heeft slechts zeer beperkte bewijswaarde en is niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen.

Uw identiteitskaart en paspoort en deze van uw vrouw bevatten identiteits- en reisgegevens die niet worden betwist. De brief van H. & A. levert informatie over deze organisatie en stelt dat u werd vervolgd door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Een dergelijke brief opgesteld door een oud collega van u heeft slechts zeer beperkte bewijswaarde en is niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Het attest dd. 17/05/2021 van een psychiater op naam van uw vrouw toont aan dat zij moeilijkheden ondervindt ten gevolge van uw psychische toestand, hetgeen niet wordt betwist. De verwijzing naar de poging tot staatsgreep in maart 1995, kan enkel gebaseerd zijn op haar verklaringen en vormt geen bron van objectieve informatie. De mail dd. 01/12/2021 van uw advocaat toont aan dat u een psychiater zag. Op de lijst met namen van OMON agenten staat u niet vermeld (5de VIB vrouw CGVS p. 5) en levert aldus geen informatie over uw beweringen. De wetsartikelen bevatten informatie over de straf in Azerbeidzjan op verraad van de staat en machtsgreep, hetgeen niet wordt betwist. De 2 documenten m.b.t. H. & A. leveren geen informatie over uw activiteiten voor deze organisatie noch tonen ze uw lidmaatschap ervan aan.

Uit de 3 attesten van uw psychiater blijkt ook dat uw bipolariteit en uw alcoholische impregnatie mogelijk een impact hebben gehad op uw eerdere uitspraken en dat uw posttraumatische stressstoornis de toegang kan blokkeren tot herinneringen. Hieruit blijkt echter niet dat uw cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens uw diverse verhoren en in uw schriftelijke verklaring, op een correcte wijze mede te delen. Ook dient erop gewezen te worden dat de eerste weigeringsbeslissing was gebaseerd op de verklaringen die u aflegde voor het CGVS in oktober 2010, en uit deze attesten niet blijkt dat u toen psychische problemen zou hebben gekend. Deze weigeringsbeslissing was trouwens niet zodanig gebaseerd op tegenstrijdigheden of incoherenties in uw verklaringen maar op de vaststelling dat uw houding en handelingen bezwaarlijk te rijmen vielen met uw beweerde vrees t.a.v. de autoriteiten van uw land van herkomst. In het attest dd. 17/05/2021 wordt melding gemaakt van de problemen die u zou gekend hebben toen u lid van de OMON was, hetgeen enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen en geen objectieve bron van informatie vormt. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet u voor een beoordeling van medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

1.7. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Azerbeidjaans staatsburger van Azerische origine, afkomstig uit Bakoe, Azerbeidzjan. U verliet uw land van herkomst samen met uw echtgenoot, N. A. (OV x.xxx.xxx), in juni 2009. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de asielmotieven die door uw echtgenoot werden verklaard. Uw echtgenoot verklaarde wat dat betreft het volgende:

[…]

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich ter staving van uw huidige asielaanvraag volledig beroept op de problemen die uw echtgenoot gekend zou hebben in uw land, en er in hoofde van uw man in het kader van zijn vijfde verzoek een weigeringsbeslissing werd genomen, dient ook uw volgend verzoek niet ontvankelijk te worden verklaard. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijs ik graag naar de beslissing voor uw echtgenoot, die als volgt luidt:

[…]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(…)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2, eerste lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A, en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33, § 2, d), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening of intrekking van internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van *“het niet in aanmerking nemen van recente informatie over het land van herkomst”*, van *“het beginsel dat de administratieve autoriteit bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met alle relevante elementen van de zaak”* en van *“het verzuim van het CGVS om de risico's voor verzoeker in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan te onderzoeken.”*. Tevens werpen zij een kennelijk onjuiste beoordeling op.

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker. Verzoekers vangen hun betoog aan door te stellen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van oordeel is dat de bipolariteit en het alcoholisme van verzoeker een invloed kunnen hebben gehad op zijn eerdere verklaringen en dat zijn posttraumatische stress de toegang tot zijn herinneringen kan geblokkeerd hebben. Zij vervolgen dat de commissaris-generaal echter ook van mening is dat dit niet aantoonbaar is dat het cognitieve geheugen van verzoeker zodanig was aangetast dat hij concrete gegevens of gebeurtenissen niet correct aan de asielinstanties kon meedelen en dat de eerste weigeringsbeslissing was gebaseerd op verzoekers verklaringen van in oktober 2010 en er geen enkele aanwijzing is dat hij op dat moment psychische problemen had. Verder wijzen verzoekers op het feit dat uit de tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken neergelegde psychiatrische attesten blijkt dat verzoeker een ernstig trauma presenteert met symptomen gedefinieerd door de DSM-5 voor ernstige posttraumatische stressstoornis, dat hij episodes van occultatie, vermijding en dissociatie heeft bij het ophalen van traumatische herinneringen, dat hij een alcoholprobleem heeft en medicijnen gebruikt, dat hij een bipolaire stoornis heeft en dat hij niet in staat is om ondervraagd te worden en om coherent te reageren. Verder benadrukken zij dat de psychiater in deze attesten ook duidelijk maakt dat verzoekers alcoholisme een invloed kan hebben gehad op zijn eerdere verklaringen en dat zijn posttraumatische stresstoestand de toegang tot te moeilijke herinneringen kan blokkeren. Volgens verzoekers is het gestelde in de bestreden beslissingen, dat verzoekers eerdere verklaringen (in het kader van zijn eerste vier verzoeken om internationale bescherming) niet waren beïnvloed door zijn psychiatrische problemen, volledig in strijd hiermee. Tevens menen zij dat het volstrekt absurd is dat de commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten tijde van zijn eerste beschermingsverzoek al psychologische problemen had. Zij verduidelijken dat de behandelde psychiater heeft vastgesteld dat verzoeker aan een bipolaire stoornis lijdt en dat het duidelijk is dat deze ziekte niet is ontstaan in de jaren 2020 en 2021, maar reeds bestond ten tijde van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers besluiten dat niet ernstig kan betwist worden dat verzoekers bipolaire stoornis en alcoholisme een invloed kunnen hebben gehad op zijn vorige verklaringen en dat de commissaris-generaal de objectieve vaststellingen in de psychiatrische verslagen met betrekking tot verzoekers toestand en de invloed hiervan op al zijn verklaringen tijdens zijn vorige beschermingsverzoeken tracht te omzeilen.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van Vreemdelingenwet op hun huidige verzoeken om internationale bescherming.

Vooreerst hekelen verzoekers de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake hun eerste vier beschermingsverzoeken. Te dezen herhalen zij het bovenvermelde betoog over verzoekers psychologische toestand. Verder menen zij dat het loutere feit dat hun vier eerdere beschermingsverzoeken werden afgewezen en/of onontvankelijk werden verklaard niet volstaat om hun huidige beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk te verklaren. Volgens hen vormen de tijdens de administratieve procedure neergelegde psychiatrische attesten duidelijk een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukken dat deze informatie een volledig nieuw licht werpt op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn vier voorgaande beschermingsverzoeken. Zo kan deze informatie, aldus verzoekers, bijvoorbeeld verklaren waarom verzoeker voorafgaand aan zijn derde beschermingsverzoek geen melding maakte van de dagvaardingen die hij van de politie had ontvangen. Zij voegen hieraan toe dat diezelfde psychiatrische elementen ook kunnen verklaren waarom verzoeker tegenstrijdige en/of onvolledige verklaringen heeft afgelegd tijdens hun vier eerdere beschermingsverzoeken. Zij besluiten dat uit een lezing van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de medische gegevens uit voormelde psychiatrische attesten.

Vervolgens gaan verzoekers in op de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake de elementen die zij inhaalden in het kader van hun huidige, vijfde, beschermingsverzoeken. Ten eerste, wat betreft verzoekers eerdere verklaringen over zijn terugkeer naar Azerbeidzjan in 2007 en het feit dat hij een nieuw paspoort en een veteranenpas had gekregen, wijzen zij andermaal op de inhoud van de voormelde psychiatrische verslagen en hetgeen hierover hoger werd gesteld.

Ten tweede benadrukt verzoeker dat niet wordt betwist dat verzoeker tot 1995 lid was van OMON, dat hij behoort tot een organisatie die gekant is tegen het regime in Azerbeidzjan en dat het huidige regime geenszins democratisch is, zoals blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie van *Amnesty International*. Zij benadrukken dat Q. Z., vicevoorzitter van de organisatie H. & A. – die bekend staat om haar kritiek op het beleid van president Aliyev – in zijn door verzoekers tijdens de administratieve fase neergelegde beëdigde verklaring heeft gesteld dat verzoeker actief was binnen deze organisatie en dat hij van deze organisatie de opdracht kreeg om zoveel mogelijk in België gevestigde Azerbeidzjaanse onderdanen te contacteren. Verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek heeft gevoerd bij Q. Z. omtrent de precieze rol en activiteiten van verzoeker voor de organisatie H. & A., terwijl dit niet alleen gemakkelijk te voeren was, maar ook onontbeerlijk om verzoekers profiel te kunnen vaststellen, voor zover dit volgens de commissaris-generaal nog nodig is. Verzoekers vervolgen dat het, gelet op dit gebrek aan verder onderzoek, onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal stelt dat verzoekers profiel niet het bestaan van een significante en/of gevaarlijke politieke activiteit van de oppositie aantoonde. Luidens het verzoekschrift is dit verzuim des te onbegrijpelijk daar de commissaris-generaal stelt dat indien de Azerbeidzjaanse autoriteiten op de hoogte zouden worden gesteld van de contacten tussen verzoeker en de organisatie H. & A., zij bij terugkeer van verzoeker mogelijks druk op hem zouden kunnen uitoefenen, bovendien zonder te verduidelijken welke vorm deze druk zou kunnen aannemen. Tot slot opperen verzoekers dat er bij gebrek aan enige verificatie van verzoekers activiteiten binnen de organisatie H. & A. niet kan gesteld worden dat de mogelijke problemen die verzoeker hierdoor zou kunnen hebben niet voldoende zwaarwichtig zijn.

Ten derde, waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat uit informatie geenszins blijkt dat de ouders van dienstweigeraars problemen met de autoriteiten zouden kunnen ondervinden indien zij naar Azerbeidzjan terugkeerden, betogen verzoekers dat – gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat verzoekers politiek profiel niet naar behoren is onderzocht – niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoekers geen problemen zouden kunnen ondervinden als gevolg van de vlucht van hun twee zonen voor de militaire dienstplicht indien zij naar Azerbeidzjan terugkeren.

Ten vierde benadrukken verzoekers dat de commissaris-generaal niet ontkent dat Belgische kranten in de loop van 2016 melding maakten van verzoeker en hebben verklaard dat hij een politiek vluchteling en een voormalig OMON-agent was. Zij menen dat het loutere feit dat hij als voormalig OMON-agent vermeld werd, hetgeen niet betwist wordt door de commissaris-generaal, en dat hij vluchteling in België was een factor vormt die een gegronde vrees voor vervolging kan doen ontstaan. Onder verwijzing naar voormelde informatie van *Amnesty International*, stellen zij dat niet kan worden betwist dat het regime van Aliyev elke vorm van oppositie onderdrukt. Zij besluiten dat bijgevolg niet serieus kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Azerbeidzjan geen problemen met de autoriteiten zou kunnen krijgen, die het feit dat zijn zonen aan de militaire dienstplicht zijn ontkomen zouden gebruiken als voorwendsel hiervoor.

Ten slotte, wat betreft het gestelde in de bestreden beslissingen dat de getuigenis van verzoekers voormalige commandant bij de OMON van beperkte bewijswaarde is, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal ook na ontvangst van deze schriftelijke verklaring geen verder onderzoek bij deze persoon heeft verricht. Dergelijk bijkomend onderzoek had echter, aldus verzoekers, verzoekers profiel duidelijk kunnen vaststellen en, in voorkomend geval, het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en uiterst subsidiair om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers werken geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geven zij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Evenmin verstrekken zij enige duiding bij de opgeworpen schending van artikel 33, § 2, d), van de richtlijn 2013/32/EU, dat overigens werd omgezet in artikel 57/6, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Bijgevolg worden deze schendingen niet op dienstige wijze aangevoerd.

Daar waar verzoekers de schending opwerpen van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*beginsel van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekers maken niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” beroepen zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door deze algemene verwijzing geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3.3. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 33 van Verdrag van Genève worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Wat betreft verzoeker, stelt de Raad – samen met de verwerende partij – vast dat verzoekers in het kader van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken drie psychiatrische attesten neerlegden inzake verzoekers psychologische toestand: een attest van 17 mei 2021, een attest van 7 juli 2021 en een attest van 19 januari 2022. Hieruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige traumastoorning met de symptomen gedefinieerd in de DSM-5 voor chronische posttraumatische stressstoornis (herleving, vermijding en hyperreactiviteit) en er naarmate de therapie vorderde de diagnose van een bipolaire stoornis naar voren kwam. Eveneens is er sprake van problematisch alcoholgebruik. De psychiater die alle drie de attesten opstelde en die verzoeker opvolgt sinds 19 januari 2021, is van oordeel dat verzoekers bipolariteit en zijn alcoholische impregnatie mogelijk een impact kunnen hebben gehad op zijn eerdere uitspraken en dat zijn posttraumatische stressstoornis de toegang kan blokkeren tot herinneringen. In de laatste twee attesten besluit de behandelende psychiater dat verzoeker niet in een toestand verkeert om ondervraagd te worden en coherent te reageren. Verzoeker bood zich ook niet aan tijdens de persoonlijke onderhouds op 7 juli 2021 en 9 september 2024 waarvoor hij door de commissaris-generaal werd opgeroepen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, verleende de commissaris-generaal terecht steunmaatregelen in het kader van de behandeling van verzoekers' vijfde beschermingsverzoeken. Concreet wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd gevraagd om aan verzoeker te vragen om de commissaris-generaal informatie te bezorgen over de organisatie H. & A., waarvan hij in België lid is geworden, en de bijdragen die hij levert aan deze organisatie, alsook dat zij er toen op gewezen werd dat verzoeker in zijn oproepingsbrief eveneens gevraagd werd om de commissaris-generaal schriftelijk alle elementen/motieven mee te delen op basis waarvan hij meent internationale bescherming nodig te hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Nadat hun advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster vroeg welke vragen de commissaris-generaal precies beantwoord wou zien en de *protection officer* stelde dat hij de redenen van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming en vooral zijn activiteiten bij de organisatie H. & A. diende toe te lichten, bezorgde verzoeker op 3 oktober 2024 via hun advocaat een schriftelijke verklaring aan de commissaris-generaal.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal terecht van mening was dat verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek, omwille van zijn geattesteerde psychologische problemen, niet in staat was om gehoord te worden tijdens een persoonlijk onderhoud, maar dat hij daarentegen in zekere mate wel in staat zou moeten zijn om – met ondersteuning van zijn omgeving, hetgeen ook gebeurde daar in de neergelegde schriftelijke verklaring *d.d.* 2 oktober 2024 uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker deze opstelde samen met zijn zoon die hem hielp met vertalen en hem emotioneel ondersteunde om de waarheid te spreken – schriftelijke verklaringen af te leggen inzake zijn huidig beschermingsverzoek. Bovendien blijkt dat huidige beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk zijn verklaard op basis van motieven die niet uitsluitend gebaseerd zijn op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Te dezen lijkt het de Raad wenselijk om ook in te gaan op de volgende zinsnede verder in de bestreden beslissingen inzake de psychiatrische attesten over verzoeker: *"Hieruit blijkt echter niet dat uw cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens uw diverse verhoren en in uw schriftelijke verklaring, op een correcte wijze mede te delen"*, waarop in het verzoekschrift uitgebreid kritiek wordt geuit en waarover wordt gezegd dat deze in strijd is met de inhoud van deze attesten en voormelde analyse, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt waarbij (met uitzondering van de vaststelling inzake verzoekers politiek profiel; zie *infra*) er nooit uitsluitend verwezen wordt naar de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aflegde. De Raad stelt vast dat deze zinsnede eerder betrekking lijkt te hebben op de impact van de informatie inzake verzoekers gezondheidstoestand uit de voorliggende attesten op de beoordeling van verzoekers' vorige verzoeken om internationale bescherming (zie *infra*), dan dat dit gaat over de impact van zijn psychologische toestand op de verklaringen die hij in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aflegde en aldus eerder ongelukkig verwoord werd door de commissaris-generaal.

Wat betreft verzoekster, benadrukt de Raad dat uit het voor verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde psychiatrisch attest *d.d.* 17 mei 2021 blijkt dat zij lijdt aan een depressie omwille van de toestand van haar man en dat zij omwille hiervan in therapie gaat en medicatie neemt. Uit dit attest blijkt echter geenszins dat zij niet in staat is om op volwaardige en functionele wijze deel te nemen aan de huidige procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Aldus oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden bestaan ten tijde van haar huidig

beschermingsverzoek en dat er geen steunmaatregelen dienden te worden toegekend voor de behandeling van dit verzoek.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers' rechten werden gerespecteerd en dat zij hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken.

2.3.6. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 6 november 2024, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij hun huidige, vijfde, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt

echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.8. Verzoekers blijven in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken deels vasthouden aan hun beweerde problemen met de Azerbeidzjaanse autoriteiten omwille van verzoekers deelname als OMON-agent aan de staatsgreep in 1995, het feit dat hij in 2007 weigerde in te gaan op het verzoek van zijn autoriteiten om als informant op te treden en het feit dat hij over informatie zou beschikken die gevaarlijk is voor het regime. In deze voegt verzoeker toe dat zijn vader via zijn vriend E. H., die op het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte, regelde dat hij in 2005 een internationaal paspoort kon bekomen en dat hij tussen 2007 en 2009 dankzij deze persoon geen problemen kende bij zijn terugkeer naar Azerbeidzjan. Toen men hem hierna wou rekruteren als informant zei E. H. dat hij hem van de lijst van OMON-agenten die tegen de overheid waren, kon "*deleten*", en op de gewone lijst kon zetten als informant zodat hij in 2009 een veteranenkaart kon bekomen en veilig in Azerbeidzjan kon leven. Voorts verwijst verzoeker naar N. S., zijn oude commandant bij de OMON, die in Azerbeidzjan was gearresteerd, die sinds 2011 uit de gevangenis is, die in 2018 toestemming kreeg om omwille van medische redenen het land te verlaten en die sindsdien in Duitsland verblijft. Bovendien wijst verzoeker er ook op dat zijn psychologische toestand niet goed is en eerder gemaakte fouten verklaart. Daarnaast blijkt uit verzoekers' verklaringen dat verzoeker lid is geworden van de organisatie H. & A. die werd opgericht in Zwitserland en opkomt voor het respect van de mensenrechten en de democratie in Azerbeidzjan, alsook strijd voert tegen corruptie. Hij voegt hieraan toe dat er zeker informanten zijn in deze organisatie, want de autoriteiten kennen leden bij naam en voornaam, dat hij tegen het Azerbeidzjaanse regime is dat autoritair is en hij zich actief afzet tegen de onrechtvaardigheid en dat hij, ook al is hij niet meer in het land, verdergaat met het informeren van mensen. Bovendien vreest verzoeker dat indien hun zonen terugkeren, zij als deserteurs zullen worden beschouwd. Verzoekster voegt hieromtrent toe dat zij bij eventuele terugkeer naar Azerbeidzjan op de luchthaven zullen worden aangehouden en ondervraagd over hun zonen die hun dienstplicht ontvlucht zijn.

Ter staving van hun huidige beschermingsverzoeken legden verzoekers volgende documenten neer tijdens de administratieve procedure: hun identiteitskaart en paspoort, een brief van H. & A., een schriftelijke getuigenis van N. S., drie attesten van een psychiater op verzoekers naam, één attest van een psychiater op naam van verzoekster, door verzoeker met de hulp van zijn zoon opgestelde schriftelijke verklaringen, een e-mail van hun advocaat, een lijst met namen van OMON-agenten, wetsartikelen, een getuigenis van G. R., twee documenten met betrekking tot H. & A. en artikels uit een Belgische krant.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

2.3.9. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende, vijfde, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van hun vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het

formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.3.10. In de mate dat verzoekers' huidige verzoeken om internationale bescherming steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun vier eerdere verzoeken hebben uiteengezet, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming, op 31 januari 201 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat zij er – omwille van de volgende redenen – niet in slaagden de door hen verklaarde problemen aannemelijk te maken: er werd een gebrek aan concrete bewijzen van de door hen verklaarde problemen vastgesteld; verzoekers' handelingen en algehele houding sinds 1995 vielen niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging; er werd geoordeeld dat het weinig aannemelijk en logisch was dat verzoeker in 2007 terugkeerde naar Azerbeidzjan en in 2009 een nieuwe veteranenkaart aanvroeg; er werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekers en het feit dat verzoeker zijn internationaal paspoort zou hebben verbrand na aankomst in België deed vermoedens rijzen dat hij belangrijke informatie trachtte te verbergen. Dit werd bevestigd door de Raad bij arresten nrs. 61 091 en 61 092 van 9 mei 2011 en de door verzoekers tegen deze arresten ingestelde cassatieberoepen werden door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard bij de beschikkingen met nrs. 7.174 en 7.175 van 6 juli 2011.

De tweede verzoeken om internationale bescherming van verzoekers werden op 13 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Dit omdat verzoekers in het kader van deze verzoeken louter bleven vasthangen aan hun eerder reeds ongeloofwaardig bevonden relaas.

Op 5 augustus 2014 werden ook hun derde beschermingsverzoeken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, zij het ditmaal door de commissaris-generaal. Dit omdat verzoekers in het kader van deze verzoeken louter bleven vasthangen aan hun ongeloofwaardig bevonden relaas, de aangebrachte halve kopie van verzoekers arbeidsboekje aangaf dat hij enkele dagen voor zijn vermeende betrokkenheid bij het gewapend treffen tussen OMON-troepen en regeringsgezinde troepen in 1995 ontslag had genomen en het niet aannemelijk is dat verzoekers de neergelegde politieconvocaties niet vermeldden bij hun eerdere beschermingsverzoeken. Het door verzoekers bij de Raad tegen deze beslissingen ingediende beroep wordt verworpen bij arrest nr. 132 916 van 7 november 2014.

De vierde verzoeken om internationale bescherming van verzoekers werden op 8 november 2016 eveneens door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit onder meer omdat verzoekers wederom bleven vasthangen aan hun eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, zij hun nieuwe elementen nooit eerder vermeldden tijdens hun eerdere beschermingsverzoeken en deze niet in overeenstemming zijn met hetgeen zij in het kader van die eerdere beschermingsverzoeken verklaarden. Het door verzoekers bij de Raad tegen deze beslissingen ingediende beroep wordt verworpen bij arrest nr. 178 020 van 21 november 2016.

Bijgevolg resten er verzoekers geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, hetgeen evenwel niet het geval is, zoals hierna zal blijken.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekers geen dergelijke elementen aanreiken in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken.

Uit de notities van verzoeksters persoonlijk onderhoud en de schriftelijke verklaring van verzoeker blijkt dat zij opnieuw verwijzen naar de problemen die verzoeker zou hebben gehad ten gevolge van zijn deelname als OMON-agent aan de staatsgreep in 1995 en dat hij bij terugkeer naar Azerbeidzjan werd benaderd door de autoriteiten die wilden dat hij informant voor hen zou worden, hetgeen louter een verwijzing is naar asielmotieven die zij in het verleden reeds hebben uiteengezet en waarvan de beoordeling vaststaand is. Het louter herhalen van hun verklaringen volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Verder verklaren verzoekers in dit verband dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het kader van zijn eerdere beschermingsverzoeken verklaarde, niet hijzelf maar zijn vader via zijn connecties (*i.e.* E. H. die toen werkte op het Ministerie van Binnenlandse Zaken) zaken – zoals zijn paspoort en veteranenkaart – regelde, dat hij niet zelf naar de MVD is gegaan voor deze kaart en dat deze contactpersoon hem ook hielp bij zijn terugkeer naar Azerbeidzjan zodat hij geen problemen zou kennen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9-10 en map documenten, schriftelijke verklaring verzoeker). Verzoeker stelt in dit verband dat hij dit tijdens zijn eerdere verzoeken niet kon toegeven omdat hij zich schaamde dat hij een alcoholverslaving had en zijn vader hem hielp bij alles. De commissaris-generaal oordeelt in deze met recht dat verzoekers met een dergelijke *post factum* bewering, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen, de vaststellingen die werden gemaakt door de commissaris-generaal in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken inzake het feit dat verzoekers contacten met de autoriteiten niet te rijmen vallen met hun voorgehouden vrees, niet kunnen vergoelijken. Dat verzoeker nu pas in het kader van zijn vijfde verzoek, zijnde meer dan tien jaar nadat hij in het kader van zijn eerste verzoek verklaarde dat hij zelf via een contactpersoon op het ministerie vernomen had dat hij zich geen zorgen moest maken want dat men hem vergeten was, en dus daarom met gerust werd gelaten en de vermelde documenten zelf kon bekomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker eerste verzoek p. 6-7), met deze uitleg op de proppen komt, kan niet worden aanvaard en kan de geloofwaardigheid van hun relaas niet herstellen. Bovendien valt deze versie van de feiten, waaruit blijkt dat verzoeker in de periode 2007-2009 geen problemen had met de Azerbeidzjaanse autoriteiten, nog steeds niet te rijmen met het feit dat verzoekers vanaf hun vierde beschermingsverzoeken aanhaalden dat verzoeker ook in de periode van 2007-2009 problemen kende met de autoriteiten omdat hij weigerde voor hen als informant te werken en/of omdat hij gevoelige informatie bezat.

Wat betreft het feit dat verzoekers tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken hun Azerbeidzjaanse paspoorten neerlegden, stelt de Raad vast dat verzoekers hiermee tegemoet komen aan het feit dat minstens verzoeker in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken werd verweten dat hij zijn paspoort niet voorlegde, waardoor de commissaris-generaal het vermoeden uitte dat verzoeker dit document bewust achterhield voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor zijn reis naar België, en/of het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden en dat zijn verklaring dat hij dit verbrandde omdat hij nooit meer wou terugkeren niet afdoende was. Te dezen verklaren zowel verzoeker als verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij hun paspoort inderdaad niet eerder voorlegden omdat zij bang waren dat zij van elkaar gescheiden zouden worden omwille van verschillende visa en dat zij spijt hebben van deze acties (administratief dossier, “*verklaring volgend verzoek*” d.d. 8 januari 2021, vraag 18). Hoewel verzoekers met de neerlegging van hun paspoorten tegemoet komen aan de vaststelling inzake hun paspoort die in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken werden gedaan, toont het feit dat zij gedurende meer dan vijftien jaar logen tegen de Belgische autoriteiten over een essentieel document als hun paspoort en slechts in het kader van hun vijfde beschermingsverzoeken beslisten eerlijk te zijn over het feit dat deze nog in hun bezit waren aan dat zij er niet voor terugdeinzen de Belgische autoriteiten te misleiden, hetgeen – nog los van de vraag naar de inhoud van hun paspoorten – ernstig afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid en dus ook aan de geloofwaardigheid van hun relaas. De verklaring die verzoekers hiervoor geven, meer bepaald dat zij bang waren om gescheiden te worden omwille van verschillen in visa in hun paspoorten, kan geen verschoning bieden voor het feit dat zij gedurende vijftien jaar hebben volhard in deze leugen en nalieten de paspoorten neer te leggen.

Verzoekers legden tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken een schriftelijke getuigenis neer van N. S., verzoekers vermeende oud-commandant bij de OMON, die in 2007 in Azerbeidzjan werd gearresteerd en sinds 2011 uit de gevangenis is, en waarin wordt vermeld dat verzoeker in 1995 werd beschuldigd van deelname aan de staatsgreep en dat hij daarna moest onderduiken. De Raad stipt aan dat niet met zekerheid kan vastgesteld worden dat N. S. de auteur van deze brief vormt. Los daarvan betreft dit louter een getuigenis van een oud-collega van verzoeker, die zeker niet als een objectieve bron kan worden gezien. Aldus kan aan deze brief geen bewijswaarde worden toegekend. Waar verzoekers in het verzoekschrift hekelen dat de commissaris-generaal geen verder onderzoek deed bij N. S. naar zijn getuigenis en de zaak van verzoeker, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen.

Tevens oordeelt de Raad dat er geen enkele rechtsregel bestaat die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contacteren van een oud-collega van een verzoeker om internationale bescherming.

Verder leggen verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken twee artikelen uit Belgische kranten neer. Voor zover deze het relaas van verzoekers bevestigen, merkt de Raad op dat uit deze artikelen duidelijk blijkt dat deze gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekers zelf. Deze artikelen vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de pertinente vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas. Ditzelfde geldt eveneens voor andere neergelegde documenten waarin hun relaas duidelijk op basis van de verklaringen van verzoekers wordt besproken, zoals de brief van Q. R. van de organisatie H. & A.

Daarnaast betogen verzoekers in hun verzoekschrift dat uit de door hen neergelegde psychiatrische attesten inzake verzoeker blijkt dat de behandelende psychiater meent dat verzoekers bipolariteit en alcoholische impregnatie een impact kunnen hebben gehad op zijn eerdere uitspraken en dat zijn posttraumatische stressstoornis de toegang kan blokkeren tot zijn geheugen, dat dit een volledig nieuw licht werpt op de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn eerdere beschermingsverzoeken aflegde en dat dit aldus een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen herhaalt de Raad vooreerst het gestelde onder punt 2.3.5. van het onderhavig arrest dat op basis van de psychiatrische attesten inzake verzoeker kan worden aangenomen dat zijn psychologische toestand impact heeft op zijn vermogen om in het kader van zijn huidige, vijfde, beschermingsverzoek verklaringen af te leggen, maar dat hij daarentegen in zekere mate wel in staat zou moeten zijn om – met ondersteuning van zijn omgeving – schriftelijke verklaringen af te leggen. Gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, blijkt dat de verschillende vaststellingen op basis waarvan geoordeeld wordt dat verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aanreiken, geenszins gebaseerd zijn louter op de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek aflegde.

Daarentegen stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers neergelegde psychiatrische attesten, die dateren van 17 mei 2021, 7 juli 2021 en 19 januari 2022, geenszins kan worden afgeleid dat verzoekers psychologische toestand reeds bestond ten tijde van zijn vorige beschermingsverzoeken en dat deze toen reeds impact had op de verklaringen die hij dan aflegde. In de twee laatste attesten verklaart de behandelende psychiater dat verzoekers psychologische problemen een impact *kunnen* hebben gehad op zijn eerdere verklaringen. In deze attesten wordt geenszins verduidelijkt waarop de psychiater, die verzoeker sinds 19 januari 2021 opvolgt, zich baseert en wordt geenszins gesteld dat verzoeker reeds ten tijde van zijn eerdere beschermingsverzoeken zou lijden aan de geattesteerde problemen. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, kan dit niet zonder meer worden afgeleid uit het feit dat verzoeker op heden aan deze psychologische problemen lijdt. Dit is des te meer het geval, daar verzoekers nergens tijdens hun eerdere beschermingsverzoeken melding lijken te hebben gemaakt van psychologische problemen in hoofde van verzoeker of minstens dat hij problemen had die dermate ernstig zijn dat deze mogelijks impact hadden op zijn verklaringen.

Los daarvan zijn de in de attesten omschreven psychologische problemen hoe dan ook geenszins van aard dermate afbreuk te doen aan de vaststellingen op basis waarvan in het kader van verzoekers' vorige beschermingsverzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas. In deze merkt de Raad op dat verzoekers' relaas in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken voornamelijk ongeloofwaardig werd bevonden op basis van het gebrek aan bewijs van de voorgehouden problemen en het feit dat de houding en het gedrag van verzoekers niet in overeenstemming was met de door hen voorgehouden vrees. Deze motieven, zoals uiteengezet in de initiële weigeringsbeslissingen van 31 januari 2011 en bevestigd door de Raad, kunnen geenszins verschoond worden door psychologische problemen zoals omschreven in de thans voorliggende psychiatrische attesten. Dit zou enkel het geval kunnen zijn voor de tegenstrijdigheid tussen verzoekers' onderlinge verklaringen die hen toen ook werd verweten. De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* met betrekking tot de initiële weigeringsbeslissingen het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken oordeelde dat geen geloof gehecht kon worden aan het voorgehouden relaas. Ook de vaststellingen in het kader van hun volgende drie beschermingsverzoeken kunnen niet verschoond worden mocht aangenomen worden dat verzoeker reeds aan de thans geattesteerde psychologische problemen zou hebben geleden. Het merendeel van deze overwegingen betreft immers een verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van hun relaas die, gelet op het voorgaande, hoofdzakelijk gebaseerd is op andere vaststellingen dan verzoekers verklaringen en/of betreffen de vorm of de inhoud van de door hen in het kader van deze verzoeken neergelegde documenten, waarbij niet (of slechts in beperkte mate ook) wordt verwezen naar de verklaringen die verzoeker aflegde. Verder, waar verzoeker verweten

werd dat hij bepaalde nieuwe elementen niet vermeldde in het kader van de eerder ingediende verzoeken, merkt de Raad op dat ook verzoekster geen melding lijkt te hebben gemaakt van deze elementen, terwijl redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij hier toch iets over zou weten. De Raad voegt hieraan toe dat er reeds in het kader van verzoekers' vierde beschermingsverzoeken terecht geoordeeld werd dat culturele geremdheid om dergelijke dingen te delen niet kan opgeworpen worden ter verschoning van het feit als zou verzoekster hier nooit iets over gehoord hebben, zij het in België ter voorbereiding van hun verzoeken om internationale bescherming die zij baseren op dezelfde motieven. Voor het feit dat de door verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek aangereikte nieuwe elementen niet stroken met zijn verklaring die hij naar aanleiding van zijn eerdere verzoeken aflegde, zouden de thans geattesteerde psychologische problemen dan weer wel eventueel verschoning kunnen bieden. Ook hier moet naar het geheel van de in het kader van de derde beschermingsverzoeken gedane vaststellingen gekeken worden en blijft het besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanreikten die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten overeind. In zoverre er naar aanleiding van voormelde vaststellingen inzake de elementen opgeworpen in de huidige beschermingsverzoeken van verzoekers wordt verwezen naar verzoekers eerdere verklaringen, merkt de Raad op dat verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken weet hadden van de psychologische problemen van verzoeker en dat zij nergens deze problemen aanhaalden ter verschoning van verklaringen die hij eerder aflegde en die hem in het kader van deze vaststellingen werden tegengeworpen. Wat betreft de vaststelling inzake hun verklaring dat verzoeker via zijn vader en diens contactpersoon bepaalde zaken kon verwezenlijken, terwijl hij eerder verklaarde dat hij dit zelf deed, merkt de Raad tot slot op dat verzoeker enkel verwijst naar het feit dat hij zich schaamde omdat zijn vader hem moest helpen omwille van zijn alcoholprobleem ter verschoning van zijn verklaring in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, doch niet dat hij deze eerdere verklaring verkeerd aflegde omwille van zijn psychologische problemen op zich.

Wat betreft de psychiatrische attesten, merkt de Raad ten overvloede nog op dat de attesten louter gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen voor zover deze ingaan op de inhoud van het asielrelaas, alsook dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Voorts menen verzoekers dat zij een nood aan internationale bescherming hebben omwille van de politieke activiteiten die verzoeker in België ontplooidde voor de organisatie H. & A.

In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal terecht dat uit de in het administratief dossier opgenomen algemene informatie, meer bepaald de COI Focus "Azerbeidzjan - Houding van de Azerbeidzjaanse autoriteiten en opzichte van critici in het buitenland" van 2 juli 2018, het volgende blijkt inzake de behandeling van politieke opposanten in Azerbeidzjan:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, kan voorts worden afgeleid dat critici in Azerbeidzjan, ook zij die actief zijn in het buitenland, problemen van uiteenlopende aard kunnen kennen, van intimidatie tot gerechtelijke vervolging. Of een bepaalde activiteit, boodschap of publicatie tot een reactie van de autoriteiten zal leiden, alsook de mate waarin de betrokkene desgevallend problemen kan kennen, is afhankelijk van context-gebonden elementen, zoals o.a. de het voorwerp van de activiteit of de inhoud van het bericht of de publicatie, de gevoeligheid van het onderwerp, de identiteit van de activist, auteur of verspreider, de reikwijdte ervan en de mate waarin de auteur, verspreider of activist eerder reeds actief is geweest -. Er is geen uniek reactiepatroon en maatregelen kunnen zowel stapsgewijs uitgevoerd worden als zeer snel escaleren. Veel zal ook afhangen van de (ijver van de) autoriteiten waarmee betrokkene in aanraking komt.

Erg actieve critici die onderwerpen naar buiten brengen die bedreigend kunnen zijn voor de machthebbers en een continuïteit vertonen in hun activisme, lopen een groter risico op ernstige problemen. Voor burgers die daarentegen kleinschalige regime-kritische berichten uiten, blijft dit eerder beperkt tot intimidatie om recidive te voorkomen."

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie van *Amnesty International*, "La situation des droits humains dans le monde : avril 2024", van 23 april 2024, waarvan slechts drie pagina's gewijd zijn aan Azerbeidzjan (p. 117-119), vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen, minstens toont verzoeker dit, door de enkele verwijzing naar dit rapport zonder enige concretisering, ook generlei aan.

Wat betreft de politieke activiteiten van verzoeker en diens politiek profiel, kunnen de volgende overwegingen van de bestreden beslissingen door de Raad worden bijgetreden:

"Uw vrouw stelde (5de VIB CGVS p. 5-8) dat de organisatie H. & A. informatie naar buiten brengt over de onrechtvaardigheid en corruptie in Azerbeidzjan, en over mensen die onschuldig in de gevangenis zitten. U

neemt deel aan de online gebeurtenissen van die organisatie en zocht informatie hierover en gaf dit door aan Q. R., een leidinggevende van deze organisatie die woont in Zwitserland. Daarna wordt deze informatie op hun website [...] gepubliceerd zodat de mensen in de E.U. zouden weten wat er gaande is. Tijdens het persoonlijk onderhoud probeerde de protection officer tevergeefs deze link te openen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd uw vrouw gevraagd dat u het CGVS meer informatie over deze organisatie diende te bezorgen als ook bewijzen aan te brengen van uw activiteiten voor deze organisatie. U bezorgde op 03/10/2024 een brief van Q. R., de vice-president van H. & A., waarin het ontstaan van deze organisatie wordt toegelicht, dat ze tussen 2011 en 2018 duizenden leden telde, maar momenteel zeer weinig leden heeft door de afnemende interesse van de Azeri's in de politiek en de succesvolle militaire operaties van de Aliyev-regering tegen Karabach-Armeniërs tussen 2020 en 2023, die Aliyev aanzienlijk populair hebben gemaakt onder het Azerbeidzjaanse volk. Het is om deze reden dat de organisatie een periode van passiviteit doormaakt. Omtrent u verklaart Q. dat jullie tot 2018 maandelijkse Skype-vergaderingen hadden, dat deze daalden vanaf 2018 naar een minimumniveau, dat jullie sinds 2018 elke 3-4 maanden communiceerden via WhatsApp, en dat u tot eind 2020 de organisatie vertegenwoordigde in België.

[...]

Evenzo is het merkwaardig dat Q. stelt dat u de taak kreeg om zoveel mogelijk Azeri's te contacteren die zich bij de organisatie in België hadden aangesloten, dit terwijl blijkens de verklaringen van uw vrouw uw taak eerder inhoudt dat u online voor deze organisatie informatie zoekt over de onrechtvaardigheid en corruptie in Azerbeidzjan die dan gepubliceerd wordt op hun website.

Verder is het opvallend dat u het CGVS geen enkel bewijsstuk heeft bezorgd over de informatie die u doorspeelde aan Q. en de publicatie ervan op hun website, waarvan de link ervan nog steeds niet valt te openen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), hetgeen u nochtans door het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd om te doen."

Gelet op het voorgaande, kan enkel aangenomen worden dat verzoeker de activiteiten uitvoerde zoals omschreven in de brief van Q. R. De Raad benadrukt verder dat de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake het politiek profiel van verzoeker die gebaseerd zijn op de verklaringen die hij in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op het gestelde onder punt 2.3.5., niet kunnen worden overgenomen. Desondanks kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden dat, op basis van hetgeen op heden voorligt, verzoekers ontplooiden activiteiten, overtuigingen of ingeroepen gebeurtenissen in België, naar aard en belang, op basis van de hierboven gedane vaststellingen, bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een belangrijke openbare en/of gevaarlijke oppositieactiviteit, noch effectief een bedreiging vormen voor het regime en als een gevaar worden beschouwd voor de stabiliteit van het Azerbeidzjaanse politieke systeem. Waar verzoekers in het verzoekschrift hekelen dat de verwerende partij geen contact opnam met Q. R. en verder onderzoek deed naar de politieke activiteiten en het politiek profiel van verzoeker (indien dit voor haar onduidelijk was), stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal terdege van mening was dat er hierover kon geoordeeld worden. Op basis van de op heden voorliggende elementen maakte de commissaris-generaal met recht voormelde beoordeling van verzoekers politieke activiteiten en politiek profiel. Bovendien herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Tevens herneemt de Raad dat er geen enkele rechtsregel bestaat die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contacteren van de vicepresident van een organisatie.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat het merkwaardig is dat verzoekster ontkennend antwoordt wanneer haar tijdens haar persoonlijk onderhoud werd gevraagd of verzoeker bepaalde leden van de organisatie H. & A. niet vertrouwt en stelt dat verzoeker en de andere leden samenwerken en goede connecties hebben. Zo verklaarde verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als in zijn schriftelijke verklaring dat er informanten in deze organisatie zitten omdat de Azerbeidzjaanse autoriteiten de leden bij naam en voornaam kennen en de Azerbeidzjaanse diplomatieke diensten in België en hoogstwaarschijnlijk ook de Azerbeidzjaanse overheid weet hiervan hebben. Te dezen herhaalt de Raad dat, gelet op het gestelde onder punt 2.3.5., niet kan verwezen worden naar de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde. Hoewel eerder reeds werd geoordeeld dat verzoeker in zekere mate wel in staat zou moeten zijn om – met ondersteuning van zijn omgeving – schriftelijke verklaringen af te leggen inzake zijn huidige beschermingsverzoek, moeten deze verklaringen met de nodige voorzichtigheid worden bekeken. De Raad gaat er, voor de beoordeling van verzoekers' nood aan internationale bescherming omwille van de politieke activiteiten van verzoeker, dan ook van uit dat het niet uitgesloten is dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten op de hoogte zijn/kunnen zijn van deze activiteiten.

Aldus, in de veronderstelling dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten weet zouden kunnen hebben dat verzoeker vanuit België contact had met de organisatie H. & A., is het – gelet op het feit dat verzoekers politieke activiteiten uitermate beperkt zijn – mogelijk dat verzoekers bij terugkeer eventueel zouden aangesproken worden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten die best mogelijk enige druk kunnen uitoefenen om verzoeker te ontraden en dat hij op lange termijn moeite ondervindt om bij de overheid in dienst te worden genomen. Deze zaken houden evenwel geen ernstige bedreiging van verzoekers' leven, vrijheid of fysieke integriteit in. Zij zijn onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. In het verzoekschrift hekelen verzoekers dat er niet gespecificeerd wordt aan welke druk verzoeker onderworpen kan worden en menen zij dat er hierdoor niet kan gesteld worden dat zij geen gegronde vrees voor vervolging hebben of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. In deze verduidelijkt de Raad dat er hier (impliciet) verwezen wordt naar de COI Focus “*Azerbeidzjan - Houding van de Azerbeidzjaanse autoriteiten en opzichte van critici in het buitenland*” van 2 juli 2018 (administratief dossier, map landeninformatie) waaruit blijkt dat de problemen waaraan Azerbeidzjanen met een laag politiek profiel – een situatie die eerder op verzoeker van toepassing is verklaard – onderworpen kunnen worden, beperkt zijn tot intimidatie om recidive te voorkomen. Aangezien dit verschillende vormen kan aannemen, wordt dit niet tot in detail gespecificeerd, maar uit de voormelde algemene informatie blijkt hoe dan ook dat de ernst hiervan beperkt is.

2.3.12. Ook vrezen verzoekers dat zij bij terugkeer naar Azerbeidzjan problemen zullen kennen met de autoriteiten omdat hun zonen de dienstplicht ontvlucht zijn en in België erkende politieke vluchtelingen zijn.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Er moet worden opgemerkt dat u zich baseert op loutere veronderstellingen. Uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat wanneer iemand tussen achttien en vijfendertig jaar aankomt in de luchthaven in Azerbeidzjan, die persoon wordt ondervraagd door een militaire dienst op de luchthaven die op een lijst kunnen controleren wie zijn legerdienst heeft volbracht en wie niet. Wanneer blijkt dat de persoon in kwestie een regel heeft overtreden, kan hij verplicht worden zijn legerdienst onmiddellijk aan te vangen. Hieruit blijkt aldus dat uw zonen bij terugkeer problemen zouden kunnen kennen. Nergens blijkt echter dat ouders van dienstplichtige zonen bij terugkeer naar Azerbeidzjan hierover zouden worden bevraagd, laat staan dat ze problemen zouden kunnen hebben omdat hun zonen hun legerdienst niet hebben vervuld.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat niet kan gesteld worden dat zij bij terugkeer geen problemen zullen hebben omwille van hun zonen omdat verzoekers politiek profiel onvoldoende onderzocht werd en hiermee insinueren dat de dienstweigering van hun zonen hen, omwille van verzoekers politiek profiel, wel problemen zal opleveren, wijst de Raad erop dat de algemene informatie gevoegd aan het administratief dossier geen melding maakt van bepaalde specifieke profielen die wel problemen zouden kunnen ondervinden omwille van de dienstweigering van hun kinderen. Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat verzoekers politiek profiel wel degelijk afdoende onderzocht werd en dat verzoekers slechts aannemelijk maken dat hij een beperkt politiek profiel heeft, hetgeen – gelet op de beschikbare algemene informatie – geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging.

2.3.13. Verder menen verzoekers dat zij “*vluchtelingen ter plaatse*” werden, daar er in twee Belgische kranten in 2016 melding werd gemaakt dat zij politieke vluchtelingen zijn, hetgeen betekent dat zij de Azerbeidzjaanse autoriteiten vrezen, alsook dat verzoeker een voormalige OMON-agent is, dat hij deelnam aan de staatsgreep, dat hij naar Moskou vluchtte voor geweld en in 2007 terugkeerde maar er zich nog steeds niet veilig voelde.

Te dezen stelt de Raad vast dat uit het Algemeen Ambtsbericht over Azerbeidzjan van juli 2020 en van juni 2024 (administratief dossier, map landeninformatie) blijkt dat bepaalde personen na hun gedwongen terugkeer in Azerbeidzjan op de luchthaven werden ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en hierna problemen ondervonden van de zijde van de autoriteiten. Daarbij gaat het om specifieke profielen, zoals journalisten, bloggers en politieke activisten. Volledigheidshalve kan nog worden vastgesteld dat uit het Algemeen Ambtsbericht van juni 2020 blijkt er in Azerbeidzjan geen wetgeving is die het verzoeken om internationale bescherming in het buitenland door Azerbeidzjaanse staatsburgers strafbaar stelt. Dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming betekent dat verzoekers beweren een vrees te hebben ten aanzien van hun autoriteiten, is – gelet op artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet – niet helemaal correct. Hoe dan ook brengen verzoekers geen informatie aan waaruit blijkt dat zij daarom gezien worden als opposanten van de autoriteiten en daardoor problemen kunnen kennen. Waar verzoekers in het verzoekschrift, onder verwijzing naar voormeld rapport van *Amnesty International*, stellen dat niet kan

ontkend worden dat elke vorm van oppositie streng onderdrukt wordt, merkt de Raad op dat dit niet wordt ontkend, alsook dat de door hen aangereikte informatie op generlei wijze afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen dat slechts mensen met bepaalde profielen problemen kenden bij gedwongen terugkeer naar Azerbeidzjan en niets erop wijst dat het louter indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland kan leiden tot problemen.

De Raad merkt op dat *in casu* – mede gelet op de vaststellingen inzake verzoekers politiek profiel – geen van de voormelde profielen van toepassing is. Verder oordeelt de Raad dat in de betreffende Belgische krantenartikelen geenszins vermeld wordt dat verzoeker zou hebben deelgenomen aan een staatsgreep en dat er geen aanwijzingen zijn dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten kennis hebben genomen van de inhoud van deze artikelen uit Belgische kranten. Indien de Azerbeidzjaanse autoriteiten geen kennis hebben van de artikelen, betreft het bovendien een loutere veronderstelling dat de autoriteiten weet zouden hebben van het feit dat verzoekers om internationale bescherming verzochten in het buitenland en dat hun zonen in België als vluchteling erkend werden. Voor zover de Azerbeidzjaanse autoriteiten toch kennis zouden hebben van deze artikelen of de erin besproken elementen, dan nog kan niet aangenomen worden dat verzoekers hierdoor problemen zullen kennen. In de veronderstelling dat verzoekers bij terugkeer zouden worden aangesproken over verzoekers verleden bij de OMON, merkt de Raad op dat verzoekers tijdens hun vorige en huidige verzoeken niet aannemelijk maakten dat verzoeker betrokken was bij de staatsgreep, noch dat hij daarvoor vervolgd werd. Het is dan ook weinig aannemelijk dat het loutere gegeven dat verzoeker dertig jaar geleden voor de OMON heeft gewerkt, nu aanleiding zou geven tot problemen met de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Ook het feit dat dat zij in België om internationale bescherming verzochten, zal – gelet op hetgeen hierover hoger werd gesteld – geen aanleiding geven tot problemen in hoofde van verzoekers, geldt voor het loutere feit dat hun zonen hun dienstplicht ontvluchtten en als vluchteling erkend werden in België, gelet op het gestelde onder punt 2.3.13. van het onderhavig arrest. Eveneens gelet hierop, alsook op het bovenvermelde, kan ook niet aangenomen worden dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten dit als voorwendsel zullen gebruiken om verzoekers om andere redenen te vervolgen.

2.3.14. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.15. Verzoekers slagen er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om de vijfde beschermingsverzoeken van verzoekers *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, die met enige welwillendheid uit het verzoekschrift kan worden afgeleid, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Vervolgens werden verzoekers ook opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Azerbeidzjaans machtig is. Verzoeker, die omwille van zijn geattesteerde psychologische toestand niet in staat bleek te zijn te worden gehoord bij het commissariaat-generaal, kreeg de mogelijkheid schriftelijke verklaringen af te leggen en maakte hier ook gebruik van. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft de (vijfde) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.17. Door de Raad kan, gelet op het voorgaande, in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.18. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.19. Waar verzoekers uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS